

Becada a l'ombra de l'atzavara

2008-07-13 22:20:52

Acabo de despertar a poc a poc. Obro els ulls i la pols dels camí m'ha cobert. Mar o Desert. La pols m'ha envaït com una ona.

La força de la vida, m'ha obligat a lluitar per mi mateix. El meu món, que hi cap dins d'un didal, no s'ha aturat de mutar.

Una becada a l'ombra de l'atzavara que m'ha fet retrobar un món diferent, treballar de forma diferent. Deixar les coses «secundàries» per a terceres oportunitats. I fer tot allò que havia deixat oblidat.

Canviar de feina o trobar-me de nou en la mateixa feina. Deixar de treballar com a carter de barri i entrar a classificar cartes amb una màquina industrial Olympus II, que si no vaig equivocat s'empren als Estats Units. Sortir de l'empresa i entrar per la porta del darrere.

A l'estiu és quan les atzavares fan el seu cant del cigne. Un últim alenar per tal de poder-se reproduir i créixer en forma de noves plantes. Amb l'arribada de la calor, les atzavares treuen l'espigó central que donarà pas a les flors i les llavors.

Per ventura semblaria més normal fer la becada a l'ombra d'un garrofer o sota un parasol devora les ones sentint la rissaga. Emperò he cregut millor fer-la sota una atzavara. Pel seu significat: morir per renéixer. Perdre per a guanyar.

A més a més aquesta becada ha anat acompanyada amb un últim sotrac inesperat amb el wordpress 2.5.1. El sistema no és perfecte encara i de tant en tant em dóna mals de cap quan els arxius s'embullen a l'intentar pujar de forma correcta una imatge al servidor i al post.

En tot cas. Us deixo com a fotografia unes atzavares retratades per Joaquim Gomis. Realitzada entre 1946 i 1950 són unes atzavares que anaven a la recerca de catalogar l'univers mironià. Gomis i Miró mantenien una relació artística que els apropava a una certa estètica on tots dos s'hi trobaven. Espero que la pròxima becada sota l'ombra de l'atzavara em torni a vivificar de forma gratificant.